

ethvert Medlem af Folkekirken, som ønsker det og indgiver en skriftlig og underskreven Begæring om at blive optaget paa Valglisten, forudsat, at han ikke har forbrudt sin Ret som Medlem af Folkekirken ved et Liv, som udelukker fra borgerlig Agtelse, eller, som der staar: „ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, for hvilken ikke er modtaget Æresoprejsning“ eller, efter at have begæret Adgang til Alterens Sakrament, med vedkommende Biskops Samtykke er nægtet Adgang dertil i Henhold til D. L. 2—5—25. Baade Mænd og Kvinder have altsaa Valgret. Herved er der lagt et godt, bredt Grundlag, men ikke for bredt. Det, der trænges til, er netop at faa en Smule Myndighed ind i den danske Folkekirke. Vil man oplyse, hvorledes Forholdet i den danske Folkekirke for Tiden er, kan man udtrykke det i to korte Sætninger: Betal dine Skatter, Tiender, Ofre og andre Kirkeskatter, og saa hold Mund! Det er paa Tide, at de menige Medlemmer af den danske Folkekirke dog faa Lov at lukke Munden op og udtale deres Hjertes Mening om, hvordan det kan blive bedre. Det aabnes der dem ved det foreliggende Forslag Adgang til, idet de faa baade Valgret og Valgbarhed til Menighedsraadene. Er der nu ved at give Flertallet denne Valgret og Valgbarhed taget Hensyn til Mindretallet? Ja, det er sket derved, at Valgene skulle foretages som Forholdstalsvalg. Derved bliver et Mindretal, hvor der er et saadant, i Stand til at gøre sin Indflydelse gældende, men blot som Husgæst. Arbejder det i kristelig Aand, vil det ikke forlange mere; og vil det derudover, vil det herske, vil det altsaa have hele Magten, saa er det uden for dets egen Læremesters Fodspor og handler ikke i hans Aand. Præsten er der dernæst, som jeg før nævnte, taget Hensyn til derved, at han er selvskrevet Medlem og tillige født Formand for Menighedsraadet.

Til det andet Afsnit af Loven har jeg kun en lille Bemærkning at gøre. Det er til det tredje Stykke af § 8, hvor der staar, at de, der vælges til Medlemmer af Menighedsraadet, i det første Møde til Formanden skulle afgive et skriftligt Løfte

om, at de med Troskab og Nidkærlighed ville udføre det dem betroede Hverv overensstemmende med Lovgivningen og den danske Folkekirkes Forskrifter. Der er nu sagt en hel Del om, at det er meget for lidt. Enkelte have vel ment, at det er for meget, der bliver forlangt, men de fleste have sagt, at det er for lidt. Medlemmerne af Raadet burde egentlig konfirmeres paa ny, de burde egentlig afgive et Løfte, hvorved de forpligte sig til Dit eller Dat, til Luthers Katekismus eller den Augsburgske Konfession. Man kan nu efter min Mening aldrig gaa en Mand nærmere end ved at forlange, at han skal forpligte sig efter sin Overbevisning og efter sin Samvittighed. Det er det nærmeste, man kan komme et Menneske. Man kan vel lade ham aflægge Løfter; er Samvittigheden sløj og slap, betyde de dog ikke noget, og er den ikke det, vil vedkommende handle som han skal uden Eder og Løfter. Denne Bestemmelse er altsaa for mig fuldstændig tilstrækkelig. Det tredje Afsnit af Lovforslaget handler om Menighedsraadens Virkefelt. Der er nu i § 13 en hel Del Smaating, som jeg slet ikke skal røre ved. De angaa mest ydre Ting. Menighedsraadene skulle tale om Kirkens Opvarmning, om Konfirmation skal afholdes 2 Gange om Aaret, hvilken af de til enhver Tid autoriserede Salmebøger der skal bruges ved Gudstjenesten og mere. Man bør blot lægge Mærke til, at med Hensyn til alt, hvad der angaar Præstegerningen, skal Præsten tages med paa Raad, og der kan intet ske uden hans Minde. Hvad angaar Lærebøger, maa Læreren tages med paa Raad. Der er altsaa taget alle billige Hensyn. Dette er jo ydre, forholdsvis mindre vigtige Ting. Noget anderledes forholder det sig med § 17, hvor der staar, at Præsten „kan henvende sig til Menighedsraadet om Samarbejde . . .“ Det var ønskeligt, om han altid gjorde det. Han er ikke forpligtet dertil, men det var, som sagt, klogt, om han fik et saadant Samarbejde i Gang. § 13 handler om den frivillige Fattigpleje. Jeg skal gøre et Par Bemærkninger om det Punkt. Det var oprindeligt og indtil for 100 Aar siden saadan, at enhver Familie havde at sørge for sine Lemmer, de, der ingen Familie havde,